

List izhaja
dvakrat na mesec.

Posamezna št. 75p

Naročnin:
mesečno 15Rokopisi se
vračajo.Ne frankirana pisma
se ne sprejemajo.

INVALID

Poština plačana
v gotovini.Uredništvo in
upravnštvo v
Št. Peterski
vojašnici.

Glasilo izvršnega odbora udruženja vojnih invalidov, vdov in sirot kraljevine SHS.

Dvoje važnih vprašanj.

Pred seboj imamo dvoje važnih vprašanj, za kateri je treba danes največje pazljivosti in sodelovanja, da se nam povoljno rešita.

Prvo vprašanje je naš bodoči zakon, ki je postal sedaj stalno na dnevnem redu pri reševanju naših notranjepolitičnih vprašanj.

Vlada, ki je pred kratkem vsled parlamentarnih razmer odstopila, je dovedla invalidski zakon že v odločilno fazo. Mislili smo, da se bo vsled njenega odstopa vprašanje zopet zavleklo v neskončnost, ki je že itak dovolj velika pri 6letnem čakanju.

Toda program nove radikalno-demokratske koalicijske vlade nam kaže, da si je tudi ona vzela naše vprašanje kot eno izmed prvih točk v bodoče delo.

Z našim dolgotrajnim organiziranim nastopom in delovanjem smo vendar pripravili merodajne faktorje do tega, da so pričeli uvidevati, da je vprašanje vojnih žrtev važnega notranjepolitičnega pomena in da ga ni mogoče več odlašati.

Največ pripomoči v naših stremljenjih pa smo zadobili pri našem Velikem zaščitniku Nj. Vel. Kralju, ki se je zavzel za rešitev našega vprašanja in ga ne pusti iz vidika ker hoče, da bo v najkrajšem času rešeno.

Pričakovati imamo toraj v kratkem, da dobimo naš stalni invalidski zakon. Najprej bo vlada sprejela državni proračun, nato pa je videti, da pride takoj naše vprašanje na dnevni red. Zato stojimo pred važnimi dogodki, katere moramo pazljivo zasledovati in zastaviti vse svoje organizirane moči, da dobimo pravično rešitev svojega vprašanja. Drugo vprašanje, ki je danes velike važnosti za nas, je priznanje zaščite po zakonu in tozadevne odločbe, ki jih je izdala Specijalna komisija za pregled invalidov.

Odloki pravijo, da proti njim ni priziva.

Vendar pa so odloki teh komisij veliko

oseb krivično prizadeli in je postal njihov položaj najbolj kritičen, ker jim gre za biti ali ne biti.

Komisije so vpoštevale toliko dvomljivih ali neinformiranih okoliščin, da so rešitve popolnoma neutemeljene. Imele so kar predpise, ki so bili stvorjeni brez vsakega poprejšnjega prepričanja, ali temeljitega preiskanja razmer. Po teh pa so hitro poslovale, niti, da bi pregledovale položaj ali hibe. To poslovanje komisij, ki se smatrajo za najvišje pregledne instance, je bilo bolj površno, kakor pa ono, ki so ga vršile poprejšnje nadpregledne komisije.

Ako je bilo treba pismenih dokazov, pa slučajno niso bili popolnoma doprinešeni ni bila več ponovna možnost dana, jih doprinesiti, komisija je kar negativno odločila. In vendar so v največjih slučajih dokazi polagoma možni. — Sedaj pa hodijo odloki iz ministrstva za socialno politiko o ustavitvi prejemkov.

O vseh slučajih bo pa seveda po predpisih odločilo posebno invalidsko specijalno sodišče, ki bo rešitve specijalnih komisij potrdilo, ali ovrгло. To sodišče bo toraj izreklo konečno sodbo in definitivno odločilo, kdo je invalid, kdo vojna vdova, kdo vojna sirota, izmed onih, ki so jih komisije na podlagi predpisov brisale.

Specijalno sodišče v Beogradu pa, kakor sprevidimo, tudi ne sprejema pritožb ali pojasnil, ker je tako rečeno v odlokih. Toraj bo sodilo kar na podlagi aktov specijalnih komisij.

Ali se morejo potem nedostatki in krivice popraviti? Mislimo, da ne. Zato ima udruženje važno in neodložljivo nalogo za borbo, ki mora dovesti do tega, da se vpoštevajo vse naknadno doprinešene okoliščine, ki morejo dokazati upravičenost. Treba pa je tudi vpoštevati razmere v posameznih pokrajinah in razvideti, kaj se more in kaj ne.

Ti dve najvažnejši vprašanji naj bosta cilj bodočega izvojevanja.

Od mize bogatinov je padla lačnim drobtinica. Tovariši, kdor se polakomni v svoji bedi te drobtinice in se pomiri tako z načrtom tega zakona, zapečati svojo usodo. Mirno naj leži in naj čaka, da ga poljubi smrt. Ker ta »nekoliko« povečana pokojnina ga ne reši in mu ne izboljša ničesar. Vse druge zahteve (o tem bomo natančneje pisali prihodnjič) se ukinejo.

Ta načrt je v zbornici.

Usoda pa je zopet hotela, kakor vedno, da je nastala kriza baš v trenutku pred uzakonjenjem zakona. In to je že drug slučaj. Kakor da ravno ta invalidski zakon, ko se prikaže v zbornico, ruši vladu in ustraši vseh, da beže na vse strani. Kakor pošast prihaja vedno v trenutku, ko ministri in poslanci »konsolidirajo« državo, da jih razžene. In vsiljuje se nam vprašanje, če ni ta »invalidski zakon« morda strašen prodržaven element.

Vendar k stvari.

Moje mnenje je in mislim da je to tudi mnenje vseh, ki računajo in mislijo z možgani, da se moramo upreti proti takemu zakonu, načrt kakršnega je podan v zbornico. Ali moramo odločno izjaviti, da odklanjamo tak zakon. Mi moramo glasno zakričati, da nočemo drobtin, ki bi se nam po drugi strani zopet vzele. Uduženje, če noče nositi odgovornosti za posledice, mora jasno izjaviti, da se z načrtom zakona ne strinja, ga odklanja in rajši ne vidi nobenega zakona, kakor da bi moralo priznati tega, katerega načrt je v zbornici. Mi si umijemo roke in odklanjamo vsako odgovornost, ako se ta zakon vkljub našemu protestu sprejme. To moramo povedati vsej javnosti, to mora zahtevati vsak invalid, vdova in sirota. Zakon se lahko sprejme hitro, in ravnotako, in še bolj hitro, se ukinejo vse dosedanje pravice, ki jih je dal začasni inval. zakon. A to, kar bi eventualno dal novi zakon, to se ne bo — imamo skušnje — s težkim trudom izpolnjevalo. Pri nas v Jugoslaviji so vajeni jemati hitro, dajati pa počasi ali nikdar.

Zato smo proti takemu zakonu.

Mi zahtevamo, da se mora sprejeti zakon, načrt katerega je narejen leta 1922. skupno z Uduženjem. Ta načrt se mora, ker so se razmere še poslabšale od tistega časa, še enkrat pregledati in to z zastopniki Uduženja in zboljšati. Ta načrt mora pred zbornico in ta načrt se mora uzakoniti.

To je naša zahteva. Vse ostalo odklanjamo in smo proti vsakemu načrtu in zakonu, ki ne odgovarja vsaj v minimum stanju invalidov.

Sami smo svoji kovači. Za to hočemo kovati to, kar bo nas ščitilo.

Na upit radi specijalnih komisij.

Narodni poslanec g. Josip Gostinčar je stavil upit v skupščini radi poslovanja specijalnih komisij za pregled invalidov ter njihovih rešenj. Minister za socialno politiko g. dr. Dušan Peleš je odgovoril na upit sledeče:

Gospod poslanec!

Na Vaše vprašanje od 28. II. 1924, katero mi je izročila narodna skupščina z aktom broj 5725 od 1. marca t. l. mi je čast odgovoriti sledeče:

Na podlagi rešitve ministrskega sveta broj 38.652 od 13. aprila 1923 v zvezi čl. 25. zakona o proračunskih dvanajestinah so ustanovljene posebne invalidske komisije z nalogo, da izvrše revizijo vseh invalidskih podpor kakor tudi osebnih invalidskih podpor tako tudi družine padlih, umrlih in pogrešanih vojakov. Kako se mora ta posel izvršiti, regulira pravilnik broj 71.170 od 6. julija pr. l., katerega je predpisal ministrski svet na moj nasvet broj 71.718 od 13. 7. 1923 za izvršitev gori omenjenega rešenja ministrskega sveta.

Invalidski zakon in njegova »trnjeva« pot.

Toliko težav, kakor vojni invalidi, vdove in sirote nima pač noben državljani v Jugoslaviji prestati. To moramo in smemo samo mi, ki smo iz človeške mesnice prišli pohabljeni in bolni, ki so nam zlomili očete in može ter nas prepustili svoji usodi, težki borbi za vsakdanji kruh.

Vse naše zahteve, konference, kongresi, interpelacije, prošnje, jok in umiranje gladi in mraza so udarjale ob trda, neusmiljena srca prenasršene gospode — k večjemu, a to je že bila velika milost, morda celo dobrota, da se nam je obljubilo in obljubljalo. Nam vsem, bednim in lačnim in golim ni postalo od teh obljub prav nič topleje, nismo bili nič bolj nasičeni. Krčijo se pesti v gnevu in iz ust vso prokletstvo...

A vse to ni malo ali nič mar onim, ki bi lahko pomagali.

Razočaranje, katero lahko doživi samo človek bednega stanu, ako se zanaša na obljube mogočnih in bogatih, ako misli in veruje, da bo od teh prišla pomoč, ko zahvala za pomoč našo, da so postali mogočni in bogati, je veliko. Zlato resnico je molče in s strašnim sarkazmom povedalo to razočaranje, da moloh zna samo zahtevati žrtve, dajati in izpolnjevati obljube pa nikdar. In gorje vsem, ki v svoji dobrodušnosti in naivnosti še verujejo, da ni tako, nego da žarki milosti obsinejo iz polnih mir bogatinov na nas uboge Lazarje.

Pirujejo mogočniki dan na dan, noč na noč, afere se vrste za afero, milijoni se razmetavajo in izginjajo v žepe in rode nove bogatine in mogočnike, mi invalidi, me vdove in sirote, ki v rani mladosti pijemo kupo grenkosti do dna, mi nimamo ničesar, s čim bi nasitili svoje želodce, s čim bi pokrili goloto naših udov.

In pri vsem tem se nas zasmehuje z invalidskim zakonom. Ta nesrečna beseda je menda izumljena zato, da od časa do časa poboža invalide, ali da se jim pokaže nada na »lepšo« bodočnost, ki naj bi jo prinesel invalidski zakon, ko se dopolni čas njegovega darovanja.

Ali vreme v Jugoslaviji je tako neprijazno, podnebje tako neugodno, da on že štiri leta dozoreva a ne more dozoreti. Pojavi se, se nasmehe, a mraz ga poljubi in on izgine. In tako se vrsti eden za drugim ta zeleni, nikdar dozoreli sad. In ko dozori, če se pokaže slučaj, da dozori, bo ta sad kisel, kakor lesnika in grenak in trd, da ga ne pregriznejo nobeni zobje invalida, vdove in sirote.

Mi se borimo za sprejetje invalidskega zakona. Uduženje invalidov konferira, intervenira, zahteva, da se sprejme invalidski zakon. Vsak posamezni invalid hoče, da se mora zakon uzakoniti.

Vendar, invalidi, vdove in sirote!... Ali pa je to tako prav? Ali ni v našo škodo isto zahtevanje?

Le pogledjmo!

Začasni zakon smo dobili 28. dec. 1921. Ali se izvršuje? Nekoliko pač, kjer se gre odklanjati invalidom kakšna zahteva ali prošnja. Dati mu kaj, pa se ne izvršuje.

Leta 1922. se je naredil načrt skupno z našo organizacijo. Ta bi pač odgovarjal. Ali shranjen je v arhivu.

Sedaj pa je načrt, ki ga je vlada predložila že zbornici, načrt, ki nas bo udaril, ako se uzakoni, da nam preide veselje do vseh zakonov. Ta načrt je črtal mnogo, kar je zahtevalo »Uduženje«. Samo pokojnine so nekoliko zvišane.

Na podlagi omenjenega zakonskega predpisa je naloga imenovanih komisij, da po vseh tistih rešitvah, po katerih se nadejajo, da so nepravilno in protizakonito izvršene, ukinejo izplačevanje prisojenih podpor in da zmanjšajo procennte pridobitne nesposobnosti pri invalidih, ako doženo pri pregledu, da je ta procent odrejen višje, kot pa invalidu dejansko pripada.

Rešitve posebnih invalidskih komisij, po katerih se podpore ustavljajo, pregleduje v drugi in zadnji instanci posebno invalidsko sodišče, ustanovljeno pri mojem ministrstvu na podlagi istega omenjenega zakonskega predpisa. Tako, torej rešitve komisij, s katerimi se ustanavljajo podpore, niso izvršljive.

Te posebne invalidske komisije torej z ozirom na navedeno niso pristojne in tudi ne pooblašene, da bi z enim samim zakonskim predpisom procennte povečavale, marveč se ta procent more povečati edino in izključno samo po rednem zakonskem postopku v zmislu člena 120 pravilnika za izvrševanje zakona o začasnih pomoči invalidom od 28. 12. 1921, ki se glasi:

Iz protestnega shoda radi kreditov za deco.

Vlada namerava v bodočem proračunu znatno skrajšati postavke za zaščito dece. Za celo državo misli postaviti v proračun skromnih 10 milijonov dinarjev. Kaj se more storiti sto svoto za deco pri današnjih razmerah, si lahko vsakdo predstavlja. Za tako važno in koristno vprašanje, od katerega je odvisna takorekoč bodočnost naroda, se hoče vreči samo neznatna svotica, nasprotno pa se dajejo veliki krediti za različne potratne svrhe.

V protest proti vsem tem nameravam prikrajšam zaščito dece je sklicalo društvo »Naše Srce« v Ljubljani protestno skupščino dne 22. marca t. l. v dvorani Mestnega doma v Ljubljani.

Med govorniki je nastopil tudi odposlanec izvršnega odbora Udruženja vojnih invalidov v Ljubljani tov. Franjo Krušič. V svojem obširnem govoru je zastopal v prvi vrsti napram današnjemu položaju vojnih sirot.

Njegov govor je bil približno sledeči:

Gospoda!

Kakor v vseh drugih socialnih vprašanjih je tudi v pogledu zaščite dece ravno vojna zadala največje zlo in udarce.

Poleg vsega drugega gorja, ki ga trpimo invalidi in vdove, imamo med seboj še neko vrsto težko prizadetih ljudi in to so vojne sirote, otročiči padlih borcev.

Poglejmo statistiko!

Naš govorim samo o Sloveniji. Tukaj imamo okoli 14.282 vojnih sirot, to je dece padlih in umrlih borcev. Poleg tega pa imamo še deco vojnih invalidov. Vsemu temu ogromnemu številu sirot je odvzeta glavna opora, to je pomoč očetov vzgojiteljev, ali pa jim je opora zelo prikrajšana.

Tem sirotam je dolžna biti opora država, za katere interese so postale one žrtve.

Kako pa se postopa danes z njimi?

Ako pogledamo zač. invalidski zakon.

Tam ne najdemo nikjer ene postavke, ki bi osigurala vzgojo vojnih sirot, pač pa najdemo samo sramotno postavko o neznatni miloščini (da ne imenujem pokojnino), ki daje vsaki vojni siroti neredno po 1.50 Din na mesec. — Doklade so zelo redke in nezadostne.

Kje je šolanje, kje zavodi za vzgojo, kje učenje, kje druga oskrba? Naši zavodi odklanjajo vojne sirote, ker ni plačnika za nje, ker ni očeta, država pa nima sredstev za vzdrževanje in pošteno vzgojo teh otrok.

Sirote propadajo, padajo v bolezen in jetiko, padajo moralno, in nikogar ni, ki bi jih povzpeli v poštene člane človeške družbe. Za nje država nič ne skrbi, in jih prepušča brez pomoči in sredstev samo nekaterim privatnim ustanovam in dobrotvorcem, ki pa ne morejo biti kos tako razširjenemu vprašanju.

Invalidi, ki so že bili na komisijsko zdravniškem pregledu, se morejo v zmislu uredbe o splošnem pregledu invalidov ali po tem zakonu ponovno javiti za pregled, kadar se more po uverjenju državnega zdravnika domnati, da je poškodba ali bolezen, radi katere so bili proglašeni za invalide, se pogoršala ali pa, da je nastopila komplikacija, radi katere bi se mogla njim pri ponovnem pregledu priznati višja delanemožnost, kakor jim je bilo to priznано od prejšnjega komisijskega pregleda.

V očigled tem dejstvom ne delajo komisije nobenih krivic, ako ob priliki revizije in pregleda invalidov ne povečavajo procent nesposobnosti v korist invalidom, ker to niti po obstoječih zakonih tega delati ne smejo, ker nimajo za to zakonske pooblastitve.

Ko Vam to pišem, si štejem v čast, gospod poslanec, da tudi ob tej priliki blagovolite prejeti uverjenje mojega odličnega spoštovanja. — Minister za socialno politiko: Dr. Peleš I. r.

*

Prepotujmo našo obširno državo. Kakor v Ljubljani, vidimo v Zagrebu, Beogradu in v vseh krajih prodajati deco različne stvari po javnih lokalih mesto, da bi obiskovala šolo ali se učila poštenega poklica.

Posledice se bodo pokazale, kaj hoče biti iz takega otroka? Naučil se bo pohajkovati in vseh slabih lastnosti in bo postal delomržež moralno in materijelno propali človek v nadlego ljudstvu in v sramoto državi.

Udruž. voj. inv., katerega člani so te vojne sirote zaslednje pozorno vprašanje zaščite dece.

Ob vsaki priliki se bori za zboljšanje položaja vojnih sirot.

Pri izdelavi novega načrta zakona je stavilo najnujnejše zahteve v zaščito voj. sirot. — (Primerja načrt, ki smo ga sestavili z min. dr. Žerjavom.)

Kakor se čuje, se načrt ne bo uresničil. — Sirote bodo ostale še nadalje popolnoma brezpravne in se bodo vedno bolj poglobljale v propast. Žalostno dejstvo, današnjega časa.

Vlada se ne briga toliko, da bi dala kredite in zasigurala pošteno vzgojo otrok, svojih bodočih državljanov.

Tako se ne vzgaja narod!

Zakaj se lahko najdejo krediti?

Za hak, agom in begom.

Za džemijet.

Za ministrske avtomobile.

Za visoke dijete komisijam itd.

Za bankete.

Za reprezentacijske novce posameznih oseb.

Vojne sirote pa umirajo gladi, nage in bose.

Vsaka proračunska postavka za deco se črta kot preobtežilna za državo.

Tako izgleda tudi današnji proračun.

Za celo državo je stavljeno v proračun za revno deco 10 milijonov. Za min. avtomobile je stavljena sigurno trikrat tako velika vsota.

V imenu Udruženja zahtevam in prosim slavni zbor, da soglašajo z našimi zahtevami.

1. Za deco padlih borcev je treba posebnih domov, kjer se bo pošteno vzgojila.

2. Država naj prispeva k vzdrževanju vojnih sirot po vzgojevalnih zavodih.

3. Prepove naj se havziranje dece po lokalih z različnim prodajanjem.

4. Država mora skrbeti za nezakonsko deco v isti meri kot za zakonsko, ker je bil istotako nezakonski oče dolžan za njo skrbeti.

5. Pri štipendijah v državnih šolah, zavodih, naj se v prvi vrsti gleda na vojne sirote.

Današnji celokupni zbor naj apelira na poslance in državne funkcionarje, da ob 12. uri spregledajo ter rešijo kar se še rešiti da.

Razsodnim v prevdarek.

Večkrat se sliši, da bi se moral denar, ki ga ima, recimo: osrednji odbor, ali izvršni odbor, ali pa podružnice, razdeliti med invalide, ali vsaj med revne invalide.

Vsak pa, ki to zahteva, bodisi posameznik ali celo podružnica, še menda ni dosedaj vzela v roke svinčnika, ter preračunala, ali je to priporočljivo in pametno.

Pokramljajmo nekoliko o tem podrobneje, mislim, da ne bo škodovalo nobenemu, morda mu bo celo — o razsodnih ne dvomim — odprlo oči.

Pred mano leži bilanca, ki jo je priobčil »Vojni Invalid« v svoji 4. številki z dne 28. februarja t. l. Vzemimo n. pr. kot največjo vsoto, t. j. »prispevki kinopodjetij«, ki znašajo 214.336

Din 60 para. To je lepa številka in marsikdo bo rekel, da je to tudi lep denar. In če bi ugodili nekaterim, da naj se ta znesek razdeli, ali vsaj podpre revne invalide, potem bi ta številka izgledala zelo klaverno.

Vzemimo, da je v Sloveniji 40 podružnic. (To je lep primer za lažje razumevanje.) Teh 40 podružnic bi dobilo, če bi se denar, torej ta znesek 214.336 Din 61 para enako razdelil po (okroglo vzeto) 5358 Din. Ako šteje ta podružnica (vzemimo najnižje število) 100 članov, bi dobil vsak od teh članov okroglo 53 Din. In to je letna podpora. Tu pripominjamo, da bi to podporo zahteval vsak, ali je potreben ali ni. Pa tudi, če vzamemo, da je pri teh 100 članih 10% bogatejših, ki podpore niso potrebni, bi potem dobilo ostalih 90 članov nekako 59 Din 53 para. Ker bi pa ta razdelitev ne bila pravična, nego bi se potem moralo deliti po številu članov, bi seve ena podružnica dobila več, druga manj od tega zneska. V bistvu bi pa ostalo isto, t. j. da bi noben član mnogo ne dobil.

Da bomo še bolj na jasnem, vzemimo sledeč primer. V Sloveniji je okrog 16.000 invalidov. Od teh je, recimo (in to je mnogo) 20%, ki niso potrebni podpor. V mislih imamo takšne, ki imajo zemljo, trgovino itd., torej tovariše, ki so premožni. Ostane jih po odbitku teh 20%, ki so potrebni podpor oziroma bi trdili, da so potrebni in bi jo tudi zahtevali 12.800 invalidov. Tudi med te bi trebalo razdeliti — ako bi šlo natančno po potrebi — znesek 214.336 Din 61 para nekaterim več in drugim manj, kakoršne so dotičnega življenske potrebščine. Koliko bi bilo to zamere, ker v svojem egoizmu je v takih slučajih, ko treba kaj sprejeti, vsak najrevnejši in najpotrebnejši in bi si ne dal dopovedati, če tudi bi njegov tovariš pri tem gladi umiral. Trdil bi in prisegal, da je revnejši od onega, ki gladi umira. Ali vzemimo, da vse to vsakega invalida 16 Din 74 para. In to seve na srečno uredimo. Tedaj bi povprečno prišlo enega več, na drugega manj. Kolikor si pa bo kdo s 16 Din opomogel, pa je vsakemu znano. Impozantna številka 214.336 Din se je pri razdelitvi razblinila v borih 16 Din, to je, toliko kakor nič. Lep primer je to tudi za pomen organizacije. Organiziranost pomeni silo, veliko impozantno svoto, neorganiziranost — nič.

Iz tega primera že vidimo, kakšen nesmišelj je tisto govorenje in zahtevanje po razdelitvi denarja.

Sedaj pa vzamimo, kaj se lahko naredi z nerazdeljeno svoto.

Uradni popravek.

Sprejeli smo od oddelka za socialno politiko pokrajinske uprave v Ljubljani, Splošni oddelek, opr. št. Pr. 389/24, od 10. marca 1924 sledeči popravek:

Na osnovi § 19. zakona z dne 15. oktobra 1868 št. 142 drž. zak. pošilja Vam oddelek za socialno politiko pokrajinske uprave za Slovenijo v Ljubljani glede na »Poročilo uprave izvršnega odbora« Udruženja vojnih invalidov, vdov in sirot v Ljubljani, priobčeno v št. 4 »Vojnega Invalida« z dne 28. februarja 1924 sledeči popravek v zakonitem roku na istem mestu in z istimi črkami:

Ni res, da v smislu društvenih pravil Udruženja vojnih invalidov nima pravice izvršiti revizije šef socialne politike brez dovoljenja ministra za socialno politiko, pač pa je res, da na podstavi čl. 26 B. IV. c. zakona o začasnih pomoči invalidov in rodbinam padlih, nadzirajo poslovanje oblastnih invalidskih odborov pokrajinske uprave z oddelki za socialno politiko v novopridruženih krajih.

Ni res, da je Središnji odbor v Beogradu brzojavno prepovedal revizijo, poslano od dr. Goršiča, res pa je, da je Središnji odbor brzojavno sporočil invalidskemu udruženju v Ljubljani, da pripada revizijska pravica Glavni kontroli ali resortnemu ministru, Goršiču pa pripada ta pravica samo po pismenem pooblaščenju ministra.

Ni res, da je pokrajinska uprava, oddelek za socialno politiko poslal ministru za socialno politiko obtožbo, res pa je, da je oddelek za socialno politiko vsled brzojavnega naročila glavnega ministra za socialno politiko poročal o povodu vsled katerega je bilo potrebno odrediti revizijo denarnega poslovanja izvršnega odbora.

Ni res, da je minister šele na podlagi obtožbe dovolil revizijo izvršnega odbora v Ljubljani.

ljani, res pa je, da je g. minister za socialno politiko popolnoma osvojil stališče oddelka za socialno politiko, da mu pravica nadzora poslovanja izvršnega odbora, torej tudi revizije blagajne, pripada na podlagi čl. 26, IV. c zakona o začasni pomoči invalidom.

Ni res, da je izvršni odbor pismeno kakor tudi ustmeno potom svojih zastopnikov zahteval takojšnjo revizijo, pač pa je res, da se je revizija izvršila po izrečnem nalogu g. ministra za socialno politiko.

Ni res, da se je g. rač. svetnik Lenarčič jako pohvalno izrazil o delovanju izvršnega odbora, res pa je, da je g. rač. svetnik Lenarčič kot računski strokovnjak, ki je bil odrejen, da revizijo izvrši, po izvršeni reviziji podal svoje pismeno poročilo o reviziji računov pri izvršnem odboru oblastvu, po naročilu katerega je revizijo v računsko-strokovnem pogledu izvršil.

Ni res, da g. dr. Goršič izvršnemu odboru ni hotel poslati poročila o izvršeni reviziji, pač pa je res, da je prejel izvršni odbor od oddelka za socialno politiko pismeno obvestilo, da se je poročilo rač. svetnika Lenarčiča o izvršeni reviziji po naročilu g. ministra za socialno politiko predložilo ministrstvu za socialno politiko, da ni običajno, dajati revizijska poročila na splošno znanje, temveč da se revizijska poročila predlagajo v presojo nadrejenim oblastvom.

Za pokrajinsko upravo

Načelnik oddelka za socialno politiko:

Goršič.

Po izkušnjah se cenimo.

Dobili smo sledeči dopis od člana iz dežele: Z velikim zanimanjem sem čital v zadnji številki Vojnega invalida potek in izid občnega zbora, ki ga je imel izvršni odbor v Ljubljani. Posebno za Ušanovo strujo sem se zanimal, ki je hotela z različnimi sredstvi napraviti razdor in dobiti vodstvo v svoje roke. Zamislil sem se v preteklo leto in se spomnil na neka dejstva na podlagi katerih imam mnenje o f. ov. Ušanu, da ni posebno možakar na mestu, ako gre za invalidske interese in zastopstvo na volilnem mestu organizacije. Proti osebi tov. Ušana nimam prav nič. Ne morem si pa kaj, da ne bi razodel njegovega lanskega dvočlanskega nastopanja.

Prav dobro se še spominjam, ko smo se lani s tov. Ušanom greli skupno v solnčnem zdravilišču Golniku. Takrat je vžival pri nas, še bolj pa pri upravitelstvu zdravilišča splošen ugled kot tajnik izvršnega odbora. Čudno pa, da je vžival pred vsemi drugimi od merodajnih gospodov prav posebne privilegije v zdravilišču. Skoro bi ga lahko zavidali. Nihče se mu ni upal kaj ugovarjati, ker je imel celo g. upravitelj rešpekt pred njim. Kot našega funkcionarja in zaupnika smo ga smatrali za osebo, ki mu moramo zaupati in razložiti vse naše težnje celo skrivnosti, ako jih je kaj bilo. On pa si je vse notiral in izjavljal, da bo že napravil red. In res smo dobili rezultate. Tov. Ušan je vse naše težnje podpiral na invalidskem odseku s tem, da je očrnil vsakega, ki si je drznil kaj ziniti proti težkočam, ki so bile v splošni upravi in so rodile nezadovoljnost med nami.

Zato so padale os're besede ogorčenja od strani invalidov na tov. Ušana, ki je neznajno izigral zaupanje in svojo funkcijo. Reklo se je, da je dvorezni nož med invalidi in upravo.

Ker ne bomo tega pozabili z lepa, pozdravljamo izid občnega zbora v poraz tov. Ušana in nekaterih tovarišev, ki mogoče ne poznajo njegovega delovanja, da mu sekundirajo.

Bivši načelnik invalidskega odseka g. vladni svetnik Howanski je kakor smo izvedeli na Dunaju umrl. Ob tej priliki moramo izražati naše najgloblje sožalje za možem, ki je pokazal, kot javni funkcionar na vodilnem mestu kolikor časa je bil načelnik invalidskega odseka in pa tudi potem, kdor je imel stike z njim, najplemenitejše in najbolj čuteče srce za nas vojne žrtve. Videli smo v njem vedno, da bi rad pomagal in je vselej pokazal sočutje, toda upravni sistem mu ni dal sreds'ev. Povedal je odkrito položaj stoji takole, možnosti ni da bi se zboljšal.

In kljub temu, da invalidi vseeno niso dobili zaželjenega so odšli vsaj s polažbo, da so imeli opraviti s čutečim mirnim in zelo objektivnim človekom. Kot takega ga pa seveda uprava ni pustila dolgo pri poslu z invalidi. Bolehal

je dolgo časa, k poprejšni smrti pa mu je gotovo pripomogla redukcija iz službe, proti kateri se je ravno zadnje čase boril. Čast in spomin zaslužnemu možu.

Zaničevanje vojnih sirot.

Pod tem naslovom sem primoran cenjeni tovariši, da se zopet oglašim v našem tolažbe polnem listu. Da pa radi prevelikih člankov ne boste nevoljni, podajam krajšega, kot je bil dopis iz dežele.

Zanimiva je voznja po železnici, ker se vedno kaj vidi. Primoran sem naznaniti doživljanje in mi ne da roka prej miru, da pustim svojo jezo v javnost nad tem, kako se vojne žrtve spoštujejo, za njihovo delo.

Beračenje ni častno, najmanj pa za vojne žrtve!!!!

Toda naša usoda primora dostikrat marsikaterega do beračenja.

Dne 21. III. t. l. je neki neimenovani 100

odstotni vojni invalid brez noge in roke prosil milodarov, da si zakrpa sebi in družini lačne želodec. Videl ga je človek, ki je sramota, da je Jugoslovčan. Zmerjal ga je da so invalidi »simulanti ali po domače »švindlerji«. Celo pustil bi ga aretirati. Predbacival mu je, da so invalidi od države preskrbljeni. Ne ve, da je državna pomoč tako slaba! Kako more švindlati invalid, če mu gleda praznoba iz rokava in cvili prosteza v hlačah.

Sramota za vsakega zavednega Slovenca za tak izraz. Mi ne švindlamo, ker imamo žive dokaze na telesih.

Ravno tisti pa so švindlali za časa vojne, ki nam danes to predbacivajo!!!

Gorje takemu, ki zaničuje vojne žrtve!

Mogoče pride še čas obračuna za vse tako izobražene ljudi, ki sramotijo vojne žrtve, s takimi neupravičenimi grdimi frazami in jih direktno sovražijo.

Toliko za danes, prihodnjič več.

Dopisnik iz Št. Petra v Sav. dolini.

Naše gibanje.

Brezobrestna posojila se izplačujejo. S 16 Din je to nemogoče, s 214.336 pa se da lahko mnogim pomagati, da uredijo svoje življenske eksistenčne zadeve. Razume se pa, in to povdarjamo, da mora vsak, kdor prosi brezobrestno posojilo imeti verodostojnega poroka. Naj si zapomni vsakdo, da ni vsak porok verodostojen porok. Če izvršni odbor odbije kakšno prošnjo na brezobrestno posojilo, jo odbije ravno radi porokov.

Podpore potrebnim članom se podeljujejo. In ne po 16 Din, nego po 200, 300 in še več dinarjev. Ni pa vsak potreben, ki govori, da je potreben. Recimo: smrtni slučaj, ko se nujno rabi denar, ko je bolezen v hiši, ko zgubi delo itd., to so slučaj, ki so uvaževanja vredni. Pa zopet ne pri vseh, nego samo pri tistih, ki nimajo ničesar (t. j. zemlje, trgovine, trafike). Rado se zgodi, da nekateri, ki ni ravno potreben (namreč v pravem smislu s stališča invalidske bede, ker v resnici smo potrebni vsi) in ima druge, dasi skromne dohodke, prosi podporo, samo zato, ker je prijetno sprejeti nekaj zastonj, ker drugo ne stane, nego prošnja. Takim bi se in se tudi prošnje odklanjajo.

Intervencije, seje kongresov so potrebni. Že prej smo zapazili, kaj pomeni skupna svota in kaj razdeljena. To velja v polnem smislu za organizacijo. In da je organizacija gibčna, da nekaj naredi za vse in za posameznika, se morajo izvoljeni na občnih zborih (ker vsem ni mogoče) shajati, se zbirati na kongresih. To stane denar, ker nikdo iz 16 Din ne more tega narediti, s svoto 214.336 Din pa to ni težko. Za tega ali onega treba iti intervenirati, celo v Beograd. Zopet treba denar.

Tako vidimo, da iz te sume vse to opravljamo in delamo za vse in za posameznika, kar bi za 16 Din ne mogel posameznik niti ene same tu navedene stvari.

Lahko še bi navedli več, a preobširno bi bilo. Sedaj si lahko že vsak sam dalje računa. Pripomnimo, da mora organizacija imeti upravo, lokale, osebje. Vse to treba plačati. Iz 16 Din bi ne šlo, iz 214.336 Din gre vse to.

A h koncu še to. Navada je pri nekaterih podružnicah, če imajo kak denar, da kupijo, rečimo moko. To se naj razdeli med člane, ali zastonj, ali pa po znižani ceni. Ako za lastno nabavno ceno, to bi še bilo, ker bi izdani znesek se zopet vračal in članom bi se dajalo nekaj cenejšega in bi to bila nekaka primitivna nabavljalna zadruga. Da bi pa se kupila moka in razdelila med člane, je to le razmetavanje denarja in koristi nobene. Naj dam samo primer: 10.000 Din se potroši, da se kupi moka in sicer kg recimo po 5 Din. Članov pa je, recimo zopet, 300. Vsi hočejo to moko in so tudi upravičeni. Nakupilo se je 2000 kg moke. Vsak dobi 6½ kg. Torej: Zapravilo se je 10.000 Din, s katerimi bi se lahko ukrenilo za občno korist članov mnogo, in to samo zato, da je dobil vsak 6 in pol kg moke. In pri tem se zgodi prav rado, da najbolj potreben ne dobi nič, ker morda prepozno uza za to, drug pa, ki ima to lastnost, da gleda vedno na to, da bi kaj kje ujel, pobaše svoj del in še bi rad. So celo slučaj, da so nekateri člani že preskrbljeni potom trafik, a vkljub temu v takem slučaju pobirajo enako z onimi, ki še niso preskrbljeni.

Vse te zadeve v našem notranjem organi-

zacijskem življenju treba razmišljati in študirati. Tako se bo organizacija tudi v tej smeri spopolnjevala in lahko resnično in vselej pomagala resnično potrebnim.

Op. uredništva. Priobčujemo ta članek našega sodelavca in veselilo nas bo, če se oglasi še kdo, ki pove glede tega svoje mnenje. Tako bomo v listu o takšnih organizacijskih vprašanjih javno diskutirali, kar bo le v korist organizaciji in članom.

Iz pisarne izvršnega odbora. Že ponovno smo opozorili, da naj članstvo pošilja različne vloge in dopise le potom svojih podružnic. Podružnice naj prošnje odstopajo izvršnemu odboru z verodostojnimi poročili. Vse prošnje naj bodo lične in naj vsebujejo potrebne podatke in priloge. V vsaki naj bo navedena številka nadpreglednega lista, ali pri vdovah in sirotah številka knjižnega izpiska, po katerem dobijo pokojnino.

V prošnjah naj bodo natančno razložene vse želje in v prizivih utemeljena vsa dejstva. Podružnice naj onim, ki niso zmožni sami napraviti vlog, po možnosti iste spišejo.

Sploh pa je treba paziti, da se sprejemajo in odpravljajo le prošnje članov udruženja.

Mesto slug, je razpisano v Uradnem listu št. 20 pri okrajnem sodišču v Trzinu. Prosilci naj vložijo prošnje do 20. aprila t. l. pri predsedstvu deželnega sodišča v Ljubljani opremljene s predpisanimi dokumenti.

Prošnja usmiljenim srcem. Invalid Ivan Ivanuša v Lokah št. 31 pri Zagorju ob Savi je 100% dela nezmožen. Živi s 3 otroci in bolno ženo v največji bedi. Oblastva se za podporo kljub večkratnim prošnjam ne odzovejo. Prosi svoje tovariše in tovarišice ter drugo javnost, da bi se ga kdo usmilil ter mu podaril ali naklonil kako podporo obleko, ali obuvalo. Družina je brez obleke in brez vsega. Naj bi ji kak dobrotvorec vsaj za veliko noč opomogel in jo rešil malo bede in ji napravil nekoliko veselja.

Službo v buffetu dobila 2 mlajši vojni vdovi ali siroti proti takojšnjemu nastopu. In sicer sprejme dve naši članici po predlogu izvršnega odbora novoustanovljeni buffet kina Ljubljanski dvor v Ljubljani. Biti morata zmožni in zanesljivi osebi, dobrega vedenja in primerne zunanjosti. Prijave naj se vrše do 10. aprila t. l. v pisarni izvršnega odbora.

Radi zasluga, ki ga lahko dobe tudi vojne žrtve nas prosi ljubljanska podružnica naj objavimo ponudbo uprave dnevnika Slovenski Narod v Ljubljani, ki išče poštenih oseb, da bi zbirale naročnike za list in inserate po vsej Jugoslaviji. Od naročnin dobe dotični posredovalci 25% od svote kolikor znaša.

Kdor pa pošlje naslove naprednih trgovcev, obrtnikov in gostilničarjev iz svojega kraja, ga bo uprava posebej nagradila.

Za nabiranje naročanj tiskovin pri trgovcih itd. se dobi 10% od svote.

Ceniki se pošljejo. Kdor bi se hotel izmed naših članov poslužiti tega dela, naj javi direktno upravi Slov. Naroda.

Smrti kosa. Umrl je član Udruženja Blažin Tomo. Pogreb se je vršil dne 25. marca ob 2. uri pop. na ljubljansko pokopališče. Ohranimo ga v spominu.

Ugotovitev. Ker nam neki tovariš piše, da smo v naši prejšnji ševilki preširoko obsodili

opozicijsko strujo na občnem zboru in da ta kritika blati veliko lojalnih tovarišev, in jih celo dolži pijanosti in nezmožnosti, smo radi volje pripravljeno dodatno k dotičnemu članu, da ni mišljeno v opoziciji tako, da bi bili sami pijanci in nesposobneži. Na listi dotične struje so bili tudi ljudje, ki poznajo delo in so nekateri že tudi delovali za združitev. Smatramo jih tudi za resne delavce, zato pa toliko bolj obžalujemo, da so nasledili neutemeljenim intrigam demagogov, ki hočejo samo v lastno korist škoditi celokupnemu pokretu. O pijanosti nekaterih pa lahko govori veliko očitavcev, ki so izrekli svoje sodbe o žalostnih dneh kadar bodo hoteli pokazati opozicijske risnice vso tako zmožnost na polju organizatoričnega dela, kot so pokazali ravno s svojim nastopom na občnem zboru. Prizadeti dopisnik tudi vemo, da takrat ne bo hotel biti več njihov pristaš, ker o njem mislimo, da še ni vsega preizkusil.

Popravljam. V poročilu iz občnega zbora izvršnega odbora v Ljubljani stoji izjava tov. Jenka, delegata iz Celja, da g. dr. Rajšp v Celju povprašuje invalide, kdaj se bo ukinil invalidski dom v Celju. Konstatiramo po inicijativi Celjske podružnice risnice na ljubo, da je bil tov. Jenko, ali pa zapisnikar v zmoti. G. dr. Rajšp ni nikdar popraševal invalide o priliki nadpregleda o ukinitvi invalidskega doma, pač pa je bil po zahtevi Celjanov nek drugi zdravnik. G. dr. Rajšp pa je vsestransko zelo naklonjen invalidom kot primarij bolnice in vživa pri njih splošne simpatije.

Zato se mu ne sme predbacivati krivice.

Iz Trbovelj. Občni zbor podružnice se je vršil dne 24. februarja t. l. v gostilni Antona Volkarja v Lokah. Preds. tov. Štravs je pozdravil udeležence in obrazložil delovanje. Tajnik tov. Kosi je poročal, da ima podružnica 133 članov, bilo bi jih pa lahko nad 200, ako ne bi bilo v naših vrstah mlačežev. Sestavlja se nova članska knjiga in se bo natančno gledalo na to, kdo je plačal članarino, kdo ne. Vse, ki ne bodo plačali se bo zbrisalo. Blag. tov. Štendler izkaže, da je bilo 3450 Din dohodkov, 2960 Din izdatkov in ostanka 490 Din 85 p v blagajni.

Odbor se je izvolil sledeči: Preds. tov. Lanišnik, tajnik tov. Štendler, blag. tov. Vozel. Odborniki tov. Pavelšek in Hren. Namest. Savine, Bregar in Gregorčič. Nadz. odb. Kosi, Straus in Oblak. Namestniki Sovine in Kušar. Delegat Štendler.

Po občnem zboru je bila veselica z godbo plesom in šaljivo pošto. Bila je dobro obiskana in je prinesla nekaj sredstev podružnici.

Šmarje pri Jelšah. Občni zbor podružnice se je vršil dne 24. februarja t. l. ob 11. uri v gostilni pri g. Detičku. Vodil ga je predsednik tov. Turk. Grajal je, ker članstvo dolguje že precej članarine. Tajnik tov. Žibret poda poročilo o delovanju, blagajnik tov. Anderluh pa blagajniško poročilo, ki izkazuje 337 Din prebitka. Po izjavi nadzornega odbora je bil odvezan stari odbor. V nov odbor pa so izvoljeni tov. preds. Žibret, upravni odbor Anderluh, Drolenik, Turk, Verbošek, nam. Cinglak, Šket, Zidar. Nadzorni odbor: Kajtr, Horvat, vdova Jazbec, nam. Joger in Svetelšek.

Sklenilo se je sklicati sestanek za one člane, ki niso še poravnali naročnine.

Občni zbor v Krškem se je vršil po običajnem dnevnem redu. V odbor so izvoljeni tov. preds. Žabkar, upravni odborniki Kolesnik, Soddec, Simčič, Krašovec, nam. Šarlah, Gregoršaneč, Kuček. Nadzorni odb. Pirc, Vglar, Koprivnik in Kuček, nam. Vegel, Srpič in Žabkar.

V Slovenski Bistrici se je na občnem zboru izvolil sledeči odbor iz tovarišev: preds. Hren, podpr. Feričič, tajn. Kodrič, blag. Kofler, odb. Mok, Gorjanc, Bravčič, Repnik in Turin ter odborniki Cintavec in Špelič. Nam. Lešnik in Ulbl. Delegat Repnik.

V Škofji Loki je bil občni zbor 20. jan. t. l. ob 10. uri v Gasilnem domu. Otvoril ga je tov. Debeljak, vodil pa tov. Osana kot delegat izvršnega odbora. Zapisnikarjem je bil imenovan tov. Ravnihar.

Tajniško poročilo je podal tov. Humer, ki je bilo soglasno sprejeto. Blag. tov. Potočnik poda o stanju blagajne rezultat čistega imetja 254 Din 83 p. Delovanje odbora je bilo povsem zadovoljivo, zato so se predlagale odbornikom nagrade. Nov odbor: Preds. Ravnihar, odborniki: Šubič, Humer, Potočnik, Debeljak, Kalan Ljudmila, Sodnika. Nam. Konstantin in Finžgar Ana. Nadzorni odbor: Gašperšič, Šoštar, Kalan,

nam. Pogačnik in Jurman. Delegat: Humer, nam. Debeljak. Poverjenik za Poljane tov. Oman.

Podružnica v Trebnjem je imela občni zbor dne 3. februarja t. l. Delegata sta bila tov. Benedik in Strle iz Ljubljane. S pozdravom je otvoril tov. Novak občni zbor. Zapisnikar je bil tov. Petruša, overovatelj pa tov. Penca in Kozlevčar. Tajnik tov. Petruša poroča, da ima podružnica 160 članov ter poda podrobnosti o delovanju. Čisto premoženje izkazuje po poročilu blagajnika 1225 K 42 v. Odbor je sledeči: preds. Novak, odborniki: Penca, Petruša, Gabrijel, Skopore in Kaferle, nam. Kužnik, Lesjak in Kozlevčar. Nadzorni odbor: Rus, Sila, Zupančič, nam. Radelj in Pevec. Delegat Petruša. Tov. Benedik je poročal o borbah združenja ter o postopanju specialne komisije. Pojasnil je tudi zahteve glede članskih knjižic.

V Št. Jerneju na Dolenjskem je imela podružnica občni zbor dne 3. februarja t. l. v ljudski šoli. Zbor je potekel pri običajni udeležbi povoljno. Iz poročil bivših odbornikov je bilo povzeti moč šele pred kratkim ustanovljene podružnice. Nov odbor je sledeči: Preds. Luzar, odb. Homan, Zagorc, Rolih, Oblak, Franko. Poverjenika Rangus in Lešnjak. Nadz. odbor: Turk, Tršinar, Medle nam. Bele in Martinčič. Delegat: Zagorc.

Podružnica v Trzinu je imela letošnji občni zbor dne 20. jan. t. l. Tov. Videtič ga je otvoril, nato je bil izvoljen za predsednika občnega zbora delegat tov. Krušič iz Ljubljane. Odbor je podal natančno poročilo o delovanju. Tov. Krušič pa je v svojem govoru najprej pohvalil delovanje podružnice potem pa razložil delo o zakonu, o položaju in snovanju zadrug. Nato je bilo stavljenih par vprašanj in zahtev posebno glede Golnika. Pri slučajnostih je bila debata o važnih stanovanjskih zadevah. Nov odbor je sledeči: preds. Markič, odborniki: Hafner, Megušar, Zonkina in Švegelj. Nam. Golmajer, Dornik in Dečman. Nadz. odb. Lederer, Slatnar in Vuk. Nam. Klemenc in Stegnar. Poverjenika Režek, Pregrin. Delegat Megušar, nam. Golmajer.

Podružnica Celje si šteje v svojo prijetno dolžnost, spomniti se z najglobokejšo hvaležnostjo vseh onih faktorjev, ki so v tako obilni meri pripomogli, da je prištevati invalidsko prireditve na pustni torek v Narodnem domu med najlepše prireditve predpusne dobe v Celju. Iskrena hvala za lep moralni in gmotni uspeh gre v prvi vrsti celjskim narodnim damam. Pod njihovim proktoviteljstvom je cel aranžma potekel brezhibno. S presrečno zahvalo se moramo odslužiti predvsem ge. Eli dr. Kalanovi, ki je že opetovano in tudi to pot zastavila svoje izredne zmožnosti v prosep naše prireditve. Z redko požrtvovalnostjo so sodelovale nadalje sledeče dame in gospodje, katerim gre takisto najpriznanejša zahvala, gospa Kalanova, Grudnova, Logarjeva, Finžgarjeva, Antipinova, Zorkova, Gandinijeva, Reševa, Založnikova in Čopova ter gospodje Zorko, Reš, Zorman, Pfeifer, Janko in Šolinc. Z velikim razumevanjem namena prireditve je odstopilo telovadno društvo Sokol brezplačno svoje dekoracije ter tako podprlo gmoten uspeh. Ples je vzorno vodil telovadni učitelj g. Jurko, železničarska godba pa je s svojim lepim in pridnim igranjem povzdignila splošno veselo in nepriljeno razpoloženje večera. More se le najtopleje priporočati. Med mnogoštevilnimi maskami sta vzbujala največ pozornosti s svojim originalnim nastopom gg. Janko in Pfeifer. Mnogobrojna udeležba iz civilnih in častniških krogov je bil razveseljiv dokaz, da uživajo trpeče vojne žrtve vsestranske simpatije. V posebno čas si je štela organizacija, da so poleg številnih zastopnikov raznih uradov, oblasti ter pridobitnih krogov posetili večer tudi celjski župan g. dr. Hrašovec, poveljnik domačega polka g. polkovnik Naumovič ter vladni svetnik g. dr. Žužek. Presrečna hvala vsem, ki so z denarnimi prispevki in raznimi bogatimi darili tako znatno prispevali k lepemu gmotnemu uspehu. Zahvala gre končno vsem, ki so na katerikoli način sodelovali ter omogočili lep uspeh prireditve, ki vpliva izpodbujevalno na nadaljno akcijo za olajšanje velikega gorja, ki vlada med invalidi.

Na osnovi človečanskega prava.

Da ne bomo toženi in obsojeni — ker časi so hudi in resni, prinašamo popravek nekaterih naših članov — Udruženja, ki so nam ga poslali in ki se glasi:

Ni res, da je bila 1914—1918 svetovna vojna, nego res je, da svetovne vojne sploh ni bilo. Ni res, da so v tej vojni mnogi zgubili ude, pač pa je res, da udov nikdo ni izgubil in če kdo misli, da mu manjka roka ali noga, je to le njegova domišljija. Naj bolje pogleda, pa bo videl, da je tako.

Ni res, da se invalid prezira in preganja, pač pa je res, da invalidov sploh ni, zato se jih tudi ne more preganjati.

Ni res, da je na bojiščih in vsled bolezni, nakopanih v vojni, padlo milijone ljudi, res pa je, da nikdo ni padel, nego so si to le nekateri tako izmislili, samo da bi govorili o vdovah in sirotah.

Ni res, da specialna komisija nikogar ne reducira, ampak res je, da marsikoga reducira, ki si ni dal od dotične kroglice, ki mu je odtrgala roko ali nogo tega pismeno, na belem papirju, potrditi.

Ni res, da bi se moral popravek, na katerem je § zakona vselej priobčiti, res pa je, da lojalno vse mi priobčujemo, da ne bo zamere, hudih oči in sodnijskih stroškov.

Naši grobovi.

Umrli je dne 18. februarja t. l. 80% vojni invalid Goričan Rudolf iz Klanca št. 58 član podružnice v Celju. Zapušča ženo in 4 nepreskrbljene otroke. Blag mu spomin.

Premiul je dne 16. marca 1924 naš tovariš Ivan Drago Verhovnik, podpredsednik in delegat tuk. podružnice. Bil je 60odstoten invalid ter den najboljših delavcev za tuk. invalide.

Ker je bil član večih društev in državni nastavljenec ter je bil v obče priljubljen, se je njegovega pogreba udeležilo skoro vse uradništvo iz Slovenjgradca in požarna bramba iz kraja in okolice. Na čelu pogreba smo šli invalidi z društvenim trakom.

Pokojni vsled svoje bolezni že dalje časa ni mogel izvrševati uradnih poslov. Opetovano je prosil za upokojitve, kar pa se mu ni ugodilo. Prišla je pa na dan smrti rešitev, a namesto upokojitve — čujte — redukcija. Gotovo bi ta vladna rešitev razburila našega tovariša. Nemila usoda mu je grenila njegovo že itak bolno življenje. Tako dela vlada, namesto, da bi kolikor mogoče pomagala vojnim žrtvam, jih pa na vseh straneh reducira. Ti pa dragi Karel! Preselil si se v deželo miru in odlok vlade, da si reduciran iz vrst uradništva, te ni več žalostil. — Bodi Ti lahka zemlja.

Dopisi.

Iz Breznice. Podružnica UVI v Radovljici nam je dovolila, da smo priredili 24. II. t. l. plesno veselico v korist najrevnejšim iz naše občine.

Skupnih dohodkov je bilo 2370.21 Din. — Stroškov 545 Din. Čistega dobička torej 1825.21 Din, kateri se je razdelil sledeče: Za tiskovni sklad Voj. Invalida 19 Din, naročnina Voj. Invalida 5 članom do konca leta skupaj 75.— Din. Članarina 6 članom po 12 Din skupaj 72 Din, ostalih 1659. 21 Din najrevnejšim članom. Poleg denarne pomoči sta dobili dve najrevnejši vdovi nekaj daril, ki so ostala od veselice. — Na veselici se je nabralo za tiskovni sklad 81 Din, tako znaša vsota za tiskovni sklad 100 Din. Kljub temu, da je bilo letošnji predpus dosti prireditve, se je naša veselica dobro obnesla, akoravno je slišati večkratne pritožbe občinstva, da plačuje ogromne invalidske davke.

Ljudje, ki vedo, kaj smo imeli pred vojno in kaj nam je vojna pustila za spomin, se nas še vedno usmilijo.

Pred vsem se zahvaljujem našemu gospodu županu in občinskemu svetu, da nas je oprostil občinske takse, nadalje vsem obiskovalcem in darovalcem ter se priporočam v imenu vseh, da nam bodo tudi pri nadaljnjih eventualnih prireditvah priskočili na pomoč.

Priporočam tudi vsem podružnicam našega združenja, da posnemajo tako delo v prid članstva. Ker smo zapuščeni, si pomagajmo sami!

Franc Anedrie, vojni invalid.

Listnica uredništva.

Zaradi pomanjkanja prostora smo morali tri poslane podlistke odložiti za prihodnjič.

Odgovorni urednik: Franc Belinc.
Tisk tiskarne Makso Hrovatin, Ljubljana.